

DEN HYLLADE HBO-SERIEN

GAME OF THRONES®

GEORGE R.R.
MARTIN

KRÅKORNAS
FEST

George R. R. Martin

Kråkornas fest

Sagan om is och eld VI
Översättning Louise Thulin

Forum

Till Stephen Boucher, en mästare på DOS och Windows.
Utan honom skulle den här boken vara skriven med blyertspenna.

PROLOG

”Drakar”, sa Mollander. Han tog upp ett skrumpet äpple från marken och bollade det mellan händerna.

”Kasta äpplet!” uppmanade Alleras som kallades Sfinxen. Snabbt fick han fram en pil ur kogret och satte den mot bågsträngen.

”Jag skulle vilja se en drake.” Roone var den yngste av dem och skulle inte bli myndig förrän om två år. ”Det skulle jag verkligen.”

Och jag skulle vilja sova med Roseys armar omkring mig, tänkte Pellejöns och skruvade oroligt på sig på bänken. Redan i morgon kunde flickan vara hans. *Jag ska föra henne långt bort från Gammelstad, över Smala havet till en av de fria städerna*. Där fanns inga mästare, ingen som kunde anklaga honom för stöld.

Genom de stängda fönsterluckorna på övervåningen hördes Emmas skratt omväxlande med den mörkare rösten hos den man som just tog hennes tjänster i anspråk. Hon var den äldsta av serveringsflickorna på Gåspennan & Stopet, minst fyrtio år, men fortfarande söt om än ganska fet. Rosey, hennes dotter, var femton år gammal och hade nyligen fått sin första blödning. Emma hade bestämt att Roseys mödom skulle kosta en gulddrake. Pellejöns hade sparat nio silverhjärtar och en burk full med kopparstjärnor och kopparstyver; vad det nu skulle tjäna till. Han skulle ha haft större chans att kläcka en riktig drake än att få ihop till en av guld.

”Du föddes för sent för drakar, gosse”, sa Armen akoluten. Runt halsen bar Armen en läderrem med länkar av tenn, bly och koppar, och precis som de flesta akoluter tycktes han tro att noviser hade kålrötter på axlarna i stället för huvuden. ”Den sista dog under kung Aegon III:s regering.”

”Den sista draken i Västeros, ja”, påpekade Mollander.

”Kasta äpplet!” uppmanade Alleras igen. Sfinxen var en stilig yngling och alla serveringsflickorna avgudade honom. Till och med Rosey rörde ibland vid hans arm då hon serverade vin och Pellejöns brukade skära tänder och låtsas att han inte såg det.

”Den sista draken i Västeros var den sista draken”, hävdade Armen envist. ”Det är allmänt känt.”

”Äpplet”, sa Alleras. ”Såvida du inte tänker äta det.”

”Här har du.” Med klumpfoten släpande efter sig gjorde Mollander ett kort hopp, snurrade runt och kastade äpplet in i dimslöjorna som hängde över floden Honungsvinet. Om det inte hade varit för foten skulle han ha blivit riddare som sin far. Han hade styrka nog för det i sina kraftiga armar och breda axlar. Äpplet flög långt och snabbt ...

... men inte lika snabbt som pilen som kom susande efter, en meterlång pil av gyllenträ med scharlakansröda styrfjädrar. Pellejöns såg inte när pilen träffade äpplet, men han hörde det. Ett svagt tjoff ekade över floden följt av ett plask.

Mollander visslade. ”Du prickade det. Härligt.”

Inte hälften så härlig som Rosey. Pellejöns älskade hennes nötbruna ögon och knoppande bröst och hennes sätt att le var gång hon såg honom. Han älskade smilgropparna i hennes kinder. Ibland gick hon

barfota då hon serverade för att känna gräset under fötterna. Han älskade det med. Han älskade henne rena, fräscha doft och håret som lockade sig bakom öronen. Han älskade till och med hennes tår. En kväll hade hon låtit honom massera hennes fötter och leka med dem, och han hade hittat på roliga historier om varje tå för att hon skulle fortsätta fnissa.

Kanske vore det ändå bättre att stanna på den här sidan Smala havet. Han kunde köpa en åsna för sina sparpengar och han och Rosey kunde turas om att rida på den då de flackade omkring i Västeros. Visserligen tyckte inte Ebrose att han var värd en silverlänk, men Pellejöns kunde spjåla ett brutet ben och bota feber med hjälp av blodiglar. Småfolket skulle bli tacksamma för hans hjälp. Om han kunde lära sig att klippa hår och raka av skägg kunde han bli barberare. *Det skulle räcka, sa han sig, bara ja hade Rosey.* Rosey var allt han ville ha här i världen.

Det hade inte alltid varit så. En gång i tiden hade han drömt om att bli livmedikus på ett slott hos någon frikostig lord som skulle hedra honom för hans visdom och skänka honom en ädel vit springar som tack för hans tjänster. Han skulle sitta rak i ryggen på hästen och värdigt le ner mot småfolket när han passerade dem på vägen ...

En kväll i skänkrummet på Gåspennan & Stopet hade Pellejöns efter sin andra sejdel av den fasansfullt starka cidern skrutit om att han inte alltid skulle vara novis. ”Det är så sant som det är sagt”, hade Late Leo ropat. ”En dag är du en före detta novis som vaktar svin.”

Han drack upp det sista i sejdeln. Den fackelupplysta terrassen var som en ljusö i ett hav av dimma. Långt nedströms syntes Hightowers fyrbåk likt en suddig orangefärgad måne i det fuktiga mörkret, men ljuset gjorde honom inte bättre till mods.

Alkemisten borde ha kommit vid det här laget. Hade alltihop bara varit ett grymt skämt eller hade det hänt mannen något? Det skulle i så fall inte vara första gången som turen svek Pellejöns. En gång i tiden hade han skattat sig lycklig som blivit utvald att hjälpa ärkemäster Walgrave med korporna. Aldrig hade han kunnat drömma om att han inom kort också skulle hämta gamlingens måltider, sopa hans gemak och klä honom varje morgon. Alla sa att Walgrave hade glömt mer om korpar och deras vanor än de flesta mästare någonsin hade vetat, så Pellejöns antog att en svart järnlänk var det minsta han kunde hoppas på. Men snart upptäckte han att Walgrave inte hade rätt att ge honom någon, att gamlingen bara var ärkemäster till namnet numera. En gång i tiden hade han varit en framstående mästare, men nu dolde hans ämbetsdräkt ofta att han hade gjort i underkläderna. Ett halvår tidigare hade några akoluter funnit honom gråtande i biblioteket för att han inte hittade tillbaka till sina gemak. Mäster Gormon satt nedanför järnmasken i Walgraves ställe, samme Gormon som en gång hade anklagat Pellejöns för stöld.

I äppelträdet bredvid vattnet började en näktergal sjunga. Det lät vackert och var ett välkommet avbrott efter de hesa ropen och det ändlösa kraxandet från korporna som han skötte om dagarna i ändarna. De vita korporna kunde hans namn och upprepade det så snart de fick syn på honom, *Pellejöns, Pellejöns, Pellejöns*, tills han ville skrika. De stora vita fåglarna var ärkemäster Walgraves stolthet. Han ville att de skulle äta honom när han dog, men Pellejöns misstänkte nästan att de tänkte äta honom med.

Kanske var det den fasansfullt starka cidern – han hade inte kommit hit för att dricka, men Alleras hade bjudit för att fira sin kopparlänk och skuldkänslorna hade gjort Pellejöns törstig – men det lät nästan som om näktergalen drillade *guld mot järn, guld mot järn, guld mot järn*. Och det var

övermåttan märkligt, för det var vad främlingen hade sagt den kvällen Rosey sammanförde dem. "Vem är du?" hade Pellejöns frågat och mannen hade svarat: "En alkemist. Jag kan förvandla järn till guld." Och så låg myntet i hans hand, dansade över knogarna, och det mjuka gula guldet blänkte i skenet från talgljusen. På ena sidan fanns en trehövdad drake, på den andra någon död kungs huvud. *Guld mot järn*, mindes Pellejöns, *bättre kan du inte få. Vill du ha henne? Älskar du henne?* "Jag är ingen tjuv", hade han sagt till mannen som kallade sig alkemist. "Jag är novis i Citadellet." Alkemisten hade böjt på huvudet och sagt: "Om du ändrar dig kommer jag att vara här om tre dagar med en gulddrake."

Tre dagar hade gått. Fortfarande osäker på vad han var för något hade Pellejöns kommit till Gåspennan & Stopet, men i stället för alkemisten hade han funnit Mollander, Armen och Sfinxen med Roone i släptåg. Det skulle ha verkat misstänkt om han inte hade satt sig hos dem.

Gåspennan & Stopet stängde aldrig. I sex hundra år hade värdshuset legat på ön i floden Honungsvinet och inte en enda gång hade det varit stängt. Trots att den höga, timrade byggnaden lutade mot söder på samma sätt som noviser ibland lutade efter en ölsejdel var Pellejöns övertygad om att värdshuset skulle stå kvar i ytterligare sex hundra år och sälja vin, öl och fasansfullt stark cider till flodmän och sjömän, smeder och trubadurer, präster och prinsar liksom noviser och akoluter från Citadellet.

"Gammelstad är inte hela världen", förkunnade Mollander alltför högt.

Han var son till en riddare och kunde inte bli mer berusad. Sedan han fick bud om att fadern dött i slaget på Svartvattenforsen söp han sig berusad nästan varje kväll. De fem kungarnas krig hade berört dem alla trots att de befann sig i trygghet innanför Gammelstads murar och långt från striderna. Fast ärkemäster Benedict hävdade att det aldrig hade rört sig om ett krig mellan fem kungar eftersom Renly Baratheon hade blivit mördad innan Balon Greyjoy krönte sig själv.

"Min far sa alltid att världen var större än en lords slott", fortsatte Mollander. "Drakar måste vara det sista man kan hitta i Qarth och Asshai och Yi Ti. Alla historier som sjömännen berättar ..."

"Är skepparhistorier", avbröt Armen. "Om du går ner till hamnen kan jag slå vad om att du hittar massor av sjömän som kan berätta om sjöjungfrur som de har lägrat eller hur de tillbringade ett år i magen på en fisk."

"Hur kan du veta att de inte har gjort det?" Mollander trevade i gräset efter fler äpplen. "Du måste själv ha varit i fiskens mage för att kunna svära på att de inte har varit det. Om en sjöman berättar en historia så kan man skratta åt det, men då roddare från fyra olika skepp berättar samma sak på fyra olika språk ..."

"Det är *inte* samma historier", framhärade Armen. "Drakar i Asshai, drakar i Qarth, drakar i Meereen, dothrakidrakar, drakar som befriar slavar ... Alla berättelser skiljer sig åt."

"Bara detaljerna." Mollander blev envisare då han drack och han var envis också när han var nykter. "Alla talar om *drakar* och en vacker ung drottning."

Den enda drake Pellejöns brydde sig om var gjord av gult guld. Han undrade vad som hade hänt med alkemisten. *Den tredje dagen. Han sa att han skulle vara här.*

"Det ligger ett äpple vid din fot", ropade Alleras till Mollander, "och jag har två pilar kvar i kogret."

"Jag skiter i ditt koger." Mollander tog upp fallfrukten. "Äpplet är maskädet", klagade han, men ha

kastade det ändå. Pilen träffade äpplet då det började falla och klöv det mitt itu. Ena halvan landade på ett torntak, rullade ner till ett tak längre ner, studsade och missade Armen med ett par decimeter. ”Om man skär en mask i två delar får man två maskar”, upplyste Akoluten.

”Om det fungerade på samma sätt med äpplen skulle ingen någonsin behöva gå hungrig”, sa Alleras och log mjukt. Sfinxen log alltid, som åt ett hemligt skämt. Det fick honom att se gåtfull ut vilket passade ihop med den spetsiga hakan, änkesnibben och de tjocka, kortklippta kolsvarta lockarna.

Alleras skulle bli mästare. Han hade bara studerat i Citadellet ett år och hade redan smitt tre länkar sin ämbetskedja. Armen hade visserligen fler, men var och en hade tagit honom ett år att få. Ändå skulle han också bli mästare. Roone och Mollander var noviser med nakna halsar, men Roone var mycket ung och Mollander föredrog att dricka framför att läsa.

Pellejöns däremot ...

I fem år hade han studerat i Citadellet – han var bara tretton då han kom dit – och ändå var halsen lika naken som första dagen han kom från Västern. Två gånger hade han ansett sig redo. Första gången gick han upp för ärkemäster Vaellyn för att visa vad han kunde om himlakropparna – och hade fått erfara hur Vinägervaellyn fått sitt öknamn. Det dröjde två år innan Pellejöns tog mod till sig att försöka igen. Den här gången gick han upp för snälle gamle ärkemäster Ebrose som var känd för sin milda röst och sina mjuka händer, men Ebroses suckar hade på något sätt varit lika smärtsamma som Vaellyns hånfulla gliringar.

”Ett sista äpple, så ska jag berätta vad jag vet om drakarna”, lovade Alleras.

”Vad kan du veta som inte jag vet?” muttrade Mollander. Han fick syn på ett äpple på en gren, hoppade upp efter det och kastade. Alleras drog bågsträngen mot örat och vände sig smidigt om för att följa målet i flykten. Han sköt pilen just som äpplet började falla.

”Du missar alltid med sista pilen”, sa Roone.

Med ett plask föll äpplet i floden utan att ha träffats.

”Vad var det jag sa?” sa Roone.

”Den dag man lyckas med alla slutar man bli bättre.” Alleras tog bort strängen på långbågen och lade ner den i läderfodralet. Bågen var snidad av guldhjärta, ett sällsynt och berömt träslag från Sommaröarna. En gång hade Pellejöns försökt böja den utan att lyckas. *Sfinxen ser spenslig ut, men det finns styrka i de där magra armarna*, tänkte han då Alleras slängde ena benet över bänken och sträckte sig efter vinbägaren. ”Draken har tre huvuden”, meddelade han på sin mjuka dorniska dialekt.

”Är det en gåta?” ville Roone veta. ”Sfinxer talar alltid i gåtor i sagorna.”

”Det är ingen gåta.” Alleras smuttade på vinet. De andra bälgade i sig sejdelsvis av den fasansfullt starka cidern som Gåspennan & Stopet var berömt för, men han föredrog de underliga söta vinerna från sin mors land. Inte ens i Gammelstad var sådana viner billiga.

Det var Late Leo som hade börjat kalla Alleras för Sfinxen. En sfinx var lite av det ena och lite av det andra: en sagovarelse med människohuvud, lejonkropp och hökvingar. Alleras var likadan. Fader var dornier, modern en svarthyad kvinna från Sommaröarna och hans egen hud var mörk som teak. Och precis som de gröna marmorsfinxerna som flankerade portarna till Citadellet hade Alleras ögon, svart som onyx.

”Ingen drake har någonsin haft tre huvuden utom på sköldar och baner”, sa Armen akoluten bestämt. ”Det var bara ett sköldemärke. Dessutom är alla i ätten Targaryen döda.”

”Inte alla”, invände Alleras. ”Tiggarkungen hade en syster.”

”Jag trodde hennes huvud blev krossat mot en vägg”, sa Roone.

”Nej, det var prins Rhaegars lille son Aegon som fick huvudet krossat mot väggen av Tywin Lannisters modiga soldater. Vi talar om Rhaegars syster som föddes på Draksten innan borgen föll. Hon heter Daenerys.”

”*Den stormfödda*. Nu minns jag.” Mollander höjde sejdeln högt och skvalpade runt resten av cider. ”Skål för henne!” Han drack och ställde ner den tomma sejdeln med en smäll, rapade och torkade munnen med baksidan av handen. ”Var är Rosey? Vår rättmätiga drottning förtjänar ännu en omgång cider.”

Armen akoluten såg orolig ut. ”Sänk rösten, dummer. Du borde inte ens skämta om sådana saker. Man vet aldrig vem som lyssnar. Spindeln har öron överallt.”

”Pissa inte i byxorna nu, Armen. Jag föreslog att vi skulle dricka en skål, inte göra uppror.”

Pellejöns hörde ett skratt. Bakom honom ropade någon med låg, slug röst: ”Jag har alltid vetat att du var en förrädare, Hoppgroda.” Vid foten av den gamla träbron satt Late Leo hopsjunken. Han var klädd i satin med ränder i grönt och guld och bar en kort svart sidencape, fäst vid axeln med en ros av jade. Vinet som han spillt på sig hade av fläckarna att döma varit mustigt och rött. En lock av hans askblonda hår föll ner över ena ögat.

Mollander blev tvärarg då han fick syn på honom. ”Försvinn! Du är inte välkommen här.” Alleras lade handen på hans arm för att lugna honom medan Armen rynkade pannan. ”Leo. Jag trodde du hade husarrest i Citadellet i ...”

”... tre dagar till.” Late Leo slog ut med händerna. ”Perestan säger att världen är fyrtio tusen år gammal. Mollos säger fem hundra tusen. Vad är då tre dagar?” Trots att det fanns lediga bord på terrassen satte sig Leo vid deras. ”Bjud mig på en bägare gyllengult vin från Arbor, Hoppgroda, så ska jag kanske inte upplysa min far om skålen du utbringade. Jag förlorade i bräde på Rutiga Tärningen och jag gjorde av med min sista silverhjärt på kvällsvard. Spädgris i sötsur sås späckad med kastanje och vit tryffel. En karl måste äta. Vad fick ni?”

”Får”, muttrade Mollander och lät inte särskilt belåten. ”Vi delade ett kokt fårlår.”

”Jag är säker på att det var mättande.” Leo vände sig till Alleras. ”En lords son bör vara givmild. Jag har hört att du har fått din kopparlänk. Det ska jag skåla för.”

Alleras log mot honom. ”Jag bjuder bara mina vänner. Och jag är inte son till någon lord. Det har jag ju redan berättat. Min mor sysslade med handel.”

Leos ögon var nötbruna och glänste av vin och illvilja. ”Din mor var en apa från Sommaröarna. Dornierna knullar allt som har ett hål mellan benen. Det var inte illa ment. Du är visserligen brun som en nöt, men du badar åtminstone. Till skillnad från vår finnige lortgris”, sa han och viftade med handen mot Pellejöns.

Om jag drämmer till honom på munnen med sejdeln kan jag slå ut hälften av hans tänder, tänkte Pellejöns. Lortgrisen Pellejöns var hjälte i tusentals spännande sagor: en godhjärtad, enfaldig fårskall som alltid lyckades bräda de feta ädlingarna, högmodiga riddarna och pompösa kaplanerna som var på honom. På något sätt skulle hans enfald visa sig ha varit någon sorts omvänd list. Sagorna slutade alltid med att finnige Pellejöns satt i en lords högsäte eller lägrade en riddares dotter. Men det var i sagorna. I verkliga livet gick det aldrig så bra för finniga lortgrisar. Ibland tänkte Pellejöns att hans

mor måste ha hatat honom, annars skulle hon väl inte ha gett honom ett sådant löjligt namn.

Alleras log inte längre. ”Du ska be om ursäkt.”

”Ska jag?” sa Leo. ”Hur ska jag kunna det när jag är så torr i halsen ...”

”Du drar vanära över ditt hus med varje ord du säger”, sa Alleras, ”och genom att vara en av oss är du en skam för Citadellet.”

”Jag vet. Köp vin åt mig så att jag kan dränka skammen.”

Mollander sa: ”Jag drar hellre ut tungan på dig.”

”Menar du det? Hur ska jag då kunna berätta om drakarna?” Leo ryckte på axlarna. ”Svartskallen har rätt. Den galne kungens dotter lever och har kläckt tre drakar.”

”Tre!” utbrast Roone förvånad.

Leo klappade honom på handen. ”Fler än två och färre än fyra. Jag skulle inte försöka få min guldlänk riktigt än om jag vore du.”

”Låt honom vara”, varnade Mollander.

”Vad chevaleresk du är, Hoppgroda. Som du vill. Varenda man på vartenda skepp som har seglat inom hundra sjömil från Qarth talar om drakarna. Somliga påstår sig till och med ha sett dem. Magikern är böjd att tro dem.”

Armen trutade ogillande med munnen. ”Marwyn är moraliskt fördärvad. Det skulle ärkemäster Perestan vara den förste att tala om för dig.”

”Det säger ärkemäster Ryam också”, sa Roone.

Leo gäspade. ”Havet är vått, solen är varm och fåren hatar mastiffen.”

Han har öknamn på alla människor, tänkte Pellejös, men han kunde inte förneka att Marwyn mer såg ut som en mastiff än en mästare. *Som om han ville bitas*. Magikern var inte som andra mästare. Folk sa att han umgicks med skökor och vandrande trollkarlar, talade med håriga ibbeneser och kolsvarta sommaröbor på deras eget språk och offrade till underliga gudar i de små sjömanstemplen nere vid kajerna. Män pratade om att de hade sett honom nere i kloakerna, i råtthål och skumma skökohus där han frekventerade gycklare, trubadurer, soldenärer och även tiggare. Somliga sa till och med att han en gång hade dödat en man med bara knytnävarna.

När Marwyn kom tillbaka till Gammelstad efter att ha tillbringat åtta år i österlandet där han hade kartlagt fjärran länder, letat efter försvunna böcker och studerat tillsammans med häxmästare och svartkonstnärer hade Vinägervaellyn börjat kalla honom för Marwyn magikern. Namnet spreds snabbt över hela Gammelstad till Vaellyns stora förtret. ”Överlåt besvärjelser och böner åt präster och kaplaner och använd huvudet till att lära dig sanningar en man kan lita på”, hade ärkemäster Ryam en gång rått Pellejös, men Ryams ring, ämbetsstav och mask var av gult guld och hans ämbetskedja hade ingen länk av valyriskt stål.

Armen rynkade på näsan åt Late Leo. Han hade perfekt näsa för att göra det, lång, smal och spetsig. ”Ärkemäster Marwyn tror på många underliga saker”, sa han, ”men han har inte mer bevis än Mollander för att drakarna existerar. Det är bara ännu fler skepparhistorier.”

”Du har fel”, sa Leo. ”Det brinner ett glasljus i magikerns gemak.”

Det blev tyst på den fackelupplysta terrassen. Armen suckade och skakade på huvudet. Mollander började skratta. Sfinxen fixerade Leo med sina stora svarta ögon. Roone såg förbryllad ut.

Pellejös kände till glasljuset även om han aldrig hade sett något brinna. De var den bäst bevarade

hemligheten i Citadellet. Det sades att de hade förts till Gammelstad från Valyrien tusen år före rikets undergång. Han hade hört att det fanns fyra; ett var grönt och tre var svarta, och allihop var höga och förvridna.

”Vad är glasljusen för något, egentligen?” frågade Roone.

Armen akoluten harklade sig. ”Natten innan en akolut avlägger sina löften måste han vaka i valvet. Han tillåts varken ha lykta, fackla, lampa eller vaxljus ... bara ett ljus av obsidian. Han måste tillbringa natten i mörker, såvida han inte kan tända det ljuset. Somliga försöker. De dåraktiga och de envisa, de som har studerat dessa så kallade högre mysterier. Ofta skär de sig i fingrarna, för kanterna på ljusen sägs vara rakbladsvassa. Sedan får de vänta på dagbräckningen med blodiga händer medan de grunnar på varför de misslyckades. De kloka sover eller ägnar natten åt att be, men varje år finns det alltid några som inte kan låta bli att försöka.”

”Ja.” Pellejöns hade hört samma historier. ”Men vad ska man med ett ljus som inte lyser?”

”Det är en läxa”, svarade Armen, ”den sista vi lär oss innan vi tar på oss ämbetskedjorna. Glasljusen ska representera sanningen och lärdomen, sällsynta, vackra och sköra saker. Det är format som ett ljus för att påminna oss om att en mästare måste bringa ljus varhelst han tjänar, och det är vasst för att påminna oss om att kunskap kan vara farlig. Kloka män kan bli arroganta i sin vishet, men en mästare måste alltid förbli ödmjuk. Glasljuset påminner oss om det med. Också efter det att mästaren har avlagt sina löften, tagit på sig kedjan och börjat tjäna ska han tänka tillbaka på sin vaka och minnas att inget han gjorde kunde få ljuset att brinna, för inte ens med kunskap är en del saker möjliga.”

Late Leo brast i skratt. ”Inte möjliga för dig, menar du. Jag har med egna ögon sett ljuset brinna.”

”Du har säkert sett ett ljus brinna”, sa Armen. ”Ett ljus av svart vax, kanske.”

”Jag vet vad jag såg. Skenet var underligt och starkt, mycket starkare än skenet från ett ljus av biva eller talg. Det kastade underliga skuggor och lågan fladdrade aldrig, inte ens när det drog genom den öppna dörren bakom mig.”

Armen lade armarna i kors. ”Obsidian brinner inte.”

”*Drakglas*”, sa Pellejöns. ”Småfolket kallar det drakglas.” Av någon anledning verkade det viktigt.

”Det gör de”, instämde Alleras drömmande, ”och om det finns drakar i världen igen ...”

”Drakar och mörkare ting”, avbröt Leo. ”De grå fåren har slutit sina ögon, men mastiffen ser sanningen. Gamla krafter vaknar. Skuggor rör på sig. Underverk och skräck drabbar oss, en gudarnas och hjältarnas tidsålder kommer snart att vara inne.” Han sträckte på sig och log sitt lättjefulla leende. ”Det är värt en omgång, tycker jag.”

”Vi har druckit tillräckligt”, sa Armen. ”Förr än vi skulle vilja är morgonen här och ärkemäster Ebrose ska tala om urinens egenskaper. De som tänker smida en silverlänk gör klokt i att inte missa hans föredrag.”

”Jag vill ingalunda hindra er från att höra pissprat”, sa Leo, ”men själv föredrar jag smaken av gyllengult vin från Arbor.”

”Om valet står mellan piss och dig dricker jag piss.” Mollander reste sig från bordet. ”Kom, Roone!”

Sfinxen sträckte sig efter läderfodralet. ”Det är sängen för mig med. Jag kommer säkert att drömma om drakar och glasljus.”

”Går ni allihop?” Leo ryckte på axlarna. ”Men Rosey finns ju kvar. Kanske skulle jag väcka vår lil

söt nos och göra en kvinna av henne.”

Alleras såg uttrycket i Pellejös ansikte. ”Om han inte har ett kopparmynt till en bägare vin kan han inte ha en gulddrake till flickan.”

”Precis”, sa Mollander. ”Dessutom krävs det en karl för att göra en kvinna. Följ med oss, Pellejös Gamle Walgrave vaknar när solen går upp. Han behöver din hjälp till avträdet.”

Om han minns vem jag är i dag. Ärkemäster Walgrave hade inga svårigheter att skilja en korp från en annan, men han var inte lika duktig på människor. Vissa dagar tycktes han tro att Pellejös var någon som hette Cressen. ”Inte riktigt än”, sa han till sina vänner. ”Jag stannar en stund.” Det hade inte grytt än, inte riktigt. Alkemisten kunde fortfarande komma och Pellejös tänkte vara där om han gjorde det.

”Som du vill”, sa Armen. Alleras gav Pellejös en forskande blick, hängde bågen över sin spensliga axel och följde efter de andra mot bron. Mollander var så berusad att han måste hålla handen på Roones axel för att kunna gå upprätt. Som korpen flög var det inte långt till Citadellet, men ingen av dem var korp och Gammelstad var en riktig labyrinth av gränder, tvärgator och smala passager. ”Var försiktig! Det är fuktigt och kullerstenarna är hala”, hörde Pellejös Armen säga innan de fyra uppslukades av floddimman.

När de hade försvunnit tittade Late Leo surmulet på Pellejös från andra sidan bordet. ”Vad sorgligt! Sfinxen har gett sig av med alla sina silverhjortar och lämnat mig med finnige Pellejös.” Leo sträckte gäspande på sig. ”Hur står det till med vår förtjusande lilla Rosey?”

”Hon sover”, sa Pellejös kort.

”Naken, skulle jag tro.” Leo flinade. ”Tror du verkligen att hon är värd en gulddrake? En dag måste jag nog ta reda på den saken.”

Pellejös visste bättre än att svara på det.

Leo behövde inget svar. ”När jag har lärt upp flickan sjunker nog priset, så att även lortgrisar har råd med henne. Du borde tacka mig.”

Jag borde döda dig, tänkte Pellejös, men han var långt ifrån tillräckligt berusad för att kasta bort sitt liv. Leo var utbildad i vapenhantering och livsfarlig med svärd och dolk. Och om Pellejös på något sätt skulle lyckas döda honom så skulle han ändå förlora huvudet. Pellejös hade bara ett namn men Leo hade två och det andra var *Tyrell*. Ser Moryn Tyrell, befälhavare för stadsvakten i Gammelstad, var Leos far. Mace Tyrell, lord av Höggården och ståthållare i Södern, var Leos kusin. Och Gammelstads nestor lord Leyton Hightower, som räknade Citadellets beskyddare bland sina många titlar, var edsvuren vasall till huset Tyrell. *Glöm det*, intalade Pellejös sig. *Så där säger han bara för att sära mig.*

Dimslöjorna började lätta i öster. *Det gryr*, tänkte Pellejös. *Gryningen har kommit men inte alkemisten.* Han visste inte om han skulle skratta eller gråta. *Är jag ändå en tjuv om jag lägger tillbaka alltihop och ingen någonsin får veta något?* Det var ännu en fråga som han inte hade något svar på, i likhet med dem som han en gång fått av Ebrose och Vaellyn.

När han reste sig från bänken steg den fasansfullt starka cidern honom åt huvudet och han var tvungen att ta stöd mot bordet med handen. ”Låt Rosey vara”, sa han till avsked. ”Låt henne vara, annars dödar jag dig.”

Leo Tyrell strök håret ur ögonen. ”Jag duellerar inte med lortgrisar. Gå din väg!”

Pellejöns gick tvärs över terrassen. Klackarna ekade mot de slitna plankorna på den gamla bron. Då han kom till andra sidan började himlen bli rosa i öster. *Världen är stor, sa han sig. Om jag köper en åsna kan jag ändå vandra omkring på vägarna och stigarna i de sju konungarikena, åderlåta småfolket och plocka gnetter ur håret på dem. Jag kan ta hyra på ett fartyg, bli roddare på en galär och segla till Qarth vid Jadeportarna för att se de förbaskade drakarna med egna ögon. Jag behöver inte gå tillbaka till gamle Walgrave och korparna.*

Ändå förde fötterna honom mot Citadellet.

När den första solstrålen bröt genom molnen i öster började morgonklockorna ringa från Sjömanskyrkan nere i hamnen. En stund senare stämde Herrens kyrka in, därefter De sju skrinen från sina trädgårdar på andra sidan Honungsvinet och slutligen Stjärnkyrkan som hade varit överstekaplanens säte i tusen år innan Aegon landsteg i Kungshamn. De frambringade mäktig musik. *Fast inte så ljuvlig som en liten näktergal.*

Förutom klockornas klang kunde han även höra sång. Tidigt varje morgon samlades de röda prästerna utanför sitt enkla tempel vid kajerna för att välkomna solen. *För natten är mörk och full av fasor.* Pellejöns hade hört dem ropa de orden minst hundra gånger då de bad sin gud R'hllor rädda de från mörkret. De sju gudarna räckte bra för honom, men han hade hört att Stannis Baratheon numera bad vid bönebrasorna. Han hade till och med bytt ut kronhjorten på sitt baner mot R'hllors eldröda hjärta. *Om han skulle vinna järntronen måste vi alla lära oss orden i de röda prästernas sång,* tänkte Pellejöns, men det var inte troligt. Tywin Lannister hade krossat Stannis och R'hllor i slaget på Svartvattenforsen, och snart skulle han göra slut på dem och spetsa tronpretendenten Baratheons huvud på en påle ovanför Kungshamns portar.

Då nattens dimslöjor skingrades tog Gammelstad form runt omkring honom, framträdde spökligt ur dunklet före gryningen. Pellejöns hade aldrig sett Kungshamn, men han visste att staden bestod av ett virrvarr av smutsiga gränder, träruckel och lerslammade hus med halmtak. Gammelstad var byggt av sten och alla gator, även den sjabbigaste bakgata, var belagda med kullersten. Staden var aldrig vackrare än i dagbräckningen. Väster om Honungsvinet kantade gillessalarna stranden likt en rad palats. Uppströms höjde sig Citadellets kupoler och torn på båda sidor om floden, sammanlänkade av stenbroar som kantades av herresäten och hus. Nedströms, nedanför Stjärnkyrkans svarta marmorväggar och bågformade fönster, låg de frommas residens hopgyttrade likt barn runt fötterna på en gammal änkenåd.

Och där bortom, där Honungsvinet vidgades till Viskande sundet, reste sig Hightower vars fyrbåkar lyst upp morgonhimlen. Där tornet stod högst upp på Stridsöns udde föll dess skugga över staden likt ett svärd. De som var födda och uppvuxna i Gammelstad kunde med hjälp av skuggan se vad klockan var. En del hävdade att man kunde se ända till muren uppifrån tornets topp. Kanske var det därför Lord Leyton inte hade lämnat det på över ett decennium och föredrog att regera staden från molnen.

En slaktarkärra med fem skriande smågrisar skramlade förbi Pellejöns på flodvägen. Då han hoppade undan för den var han nära att bli nedstänkt då en kvinna tömde en potta från ett fönster. *Nä jag är livmedikus i ett slott ska jag ha en häst att rida,* tänkte han. Så snubblade han på en kullersten och undrade vem han försökte lura. Det skulle inte bli någon ämbetskedja för honom, ingen plats vid en lords honnörsbord, ingen ädel vit springare att rida. Han skulle få ägna sina dagar åt att höra korparna kraxa och skrubba skitfläckar ur ärkemäster Walgraves underkläder.

Han låg på knä och försökte torka bort smutsen från kåpan när en röst sa: "God morgon, Pellejös. Alkemisten stod böjd över honom."

Pellejös reste sig. "Den tredje dagen ... du sa att du skulle vara på Gåspennan & Stopet."

"Du var tillsammans med dina vänner och jag ville inte tränga mig på." Alkemisten bar en brunaktig resmantel med huva. Den uppstigande solen kikade över hustaken bakom hans axel så det var svårt att urskilja ansiktet under huvan. "Har du avgjort vad du är för något?"

Måste han tvinga mig att säga det? "Jag antar att jag är en tjuv."

"Jag trodde att du kanske var det."

Det svåraste hade varit att ställa sig på knä och dra fram kassaskrinet som stod under ärkemäster Walgraves säng. Skrinet var bastant och järnbeslaget, men låset var trasigt. Mäster Gormon hade misstänkt Pellejös för att ha brutit upp det, men det var inte sant. Walgrave hade själv gjort det sedan han tappat bort nyckeln.

I kassaskrinet hade Pellejös hittat en påse silverhjärtar, en lock gult hår ombunden med ett band, en målad miniatyr av en kvinna som liknade Walgrave (till och med samma mustasch) och en riddars harneskhandske gjord av fjällpansar. Handsken hade tillhört en prins, påstod Walgrave, men han tycktes inte längre minnas vilken. När Pellejös tog upp den föll nyckeln ur och ner på golvet.

Om jag tar upp den är jag en tjuv, mindes han att han hade tänkt. Nyckeln var gammal och tung och tillverkad av svart järn; förmodligen passade den till varenda dörr i Citadellet. Bara ärkemästarna hade sådana nycklar. De andra bar sina på sig eller gömde dem på ett säkert ställe, men om Walgrave hade gömt sin så skulle ingen någonsin ha fått se den igen. Pellejös nappade till sig nyckeln och hade hunnit halvvägs till dörren då han sprang tillbaka och tog silvret med. En tjuv var en tjuv oavsett om han stal lite eller mycket. "Pellejös", hade en av de vita korparna ropat efter honom. "Pellejös, Pellejös, Pellejös."

"Har du min gulddrake?" frågade han alkemisten.

"Om du har det jag begär."

"Ge hit! Jag vill se den." Pellejös tänkte inte låta sig luras.

"Flodvägen är inte rätt plats. Kom!"

Han hann inte tänka och väga för och emot. Alkemisten var redan på väg därifrån och Pellejös måste antingen följa efter eller förlora både Rosey och gulddraken för evigt. Han följde efter. Medan de gick stack han upp handen i armen och kände på nyckeln som låg där i lönnfickan som han sytt fast. I mästarnas ämbetsdräkter fanns gott om dolda fickor. Det hade han vetat sedan han var pojke.

Han måste småspringa för att hålla jämna steg med alkemisten. De gick genom en passage, runt ett hörn, över det gamla Tjuvarnas marknadstorg, längs Lumphandlarnas gränd. Till slut svängde alkemisten in i en annan passage, smalare än den första. "Vi har gått långt nog", sa Pellejös. "Det finns ingen i närheten. Vi gör det här."

"Som du vill."

"Jag vill ha min gulddrake."

"Ska bli." Myntet kom fram. Alkemisten fick det att dansa över knogarna så som han hade gjort då Rosey sammanförde dem. Morgonljuset fick draken att glittra och färgade alkemistens fingrar gyllengula.

Pellejös tog den. Guldet kändes varmt i handflatan. Han förde myntet till munnen och bet i det så

som han sett män göra. I sanningens namn var han inte säker på hur guld skulle smaka, men han ville inte framstå som en idiot.

”Har du nyckeln?” frågade alkemisten artigt.

Något fick Pellejöns att tveka. ”Är det en bok du är ute efter?” En del av de gamla valyriska pergamenthandskrifterna nere i de låsta valven påstods vara de enda exemplaren i hela världen.

”Vad jag är ute efter angår dig inte.”

”Nej!” *Det är gjort*, sa Pellejöns sig. *Gå. Spring tillbaka till Gåspennan & Stopet och väck Rosey med en kyss, säg att hon tillhör dig.* Ändå dröjde han sig kvar. ”Visa mig ditt ansikte.”

”Som du vill.” Alkemisten fällde ner huvan.

Han var en helt vanlig man med ett vanligt ansikte. En ung mans ansikte med runda kinder och antydning till skägg. Ett ärr syntes svagt på höger kind. Han hade örnnäsa och tjockt svart hår som lockade sig runt örnen. Det var inget ansikte Pellejöns kände igen. ”Jag känner dig inte.”

”Och jag känner inte dig.”

”Vem är du?”

”En främling. Ingen alls.”

”Åh.” Pellejöns hade slut på ord. Han tog fram nyckeln och lade den i främlingens hand, kände sig yr, nästan vimmelkantig. *Rosey*, påminde han sig. ”Då var det klart.”

Han hade hunnit halvvägs genom passagen då kullerstenarna började röra sig under fötterna. *Stenarna är hala och våta*, tänkte han, men det var inte det. Han kunde känna hjärtat bulta i bröstet.

”Vad är det som händer?” utbrast han. Benen hade blivit som gelé. ”Jag förstår inte.”

”Och det kommer du heller aldrig att göra”, sa en röst sorgset.

Kullerstenarna kom emot honom. Pellejöns försökte ropa på hjälp, men rösten svek honom också.

Hans sista tanke gick till *Rosey*.

PROFETEN

Profeten höll på att dränka män på Stora Wyk då de kom och talade om för honom att kungen var död.

Det var en kulen, kall morgon och havet var lika blygrått som himlen. De första tre männen hade utan fruktan gett sina liv till den drunknade guden, men den fjärde var svag i tron och började kämpa emot då lungorna skrek efter luft. Aeron, som stod med vatten upp till midjan i bränningarna, grep den nakna pojken om axlarna och tryckte ner hans huvud igen då han försökte dra ett andetag. ”Ha förtröstan”, sa han. ”Vi kommer från havet och till havet måste vi återvända. Öppna munnen och drick djupt av gudens välsignelse. Fyll lungorna med vatten, så att du kan dö och födas på nytt. Det tjänar ingenting till att kämpa emot.”

Antingen kunde pojken inte höra vad prästen sa eller också hade tron helt övergett honom. Han började sparka och fäkta med armarna så vilt att Aeron måste ropa på hjälp. Fyra av hans drunknade män vadade ut, tog tag i den fege stackaren och höll fast honom under ytan. ”Herren gud som drunknade för oss”, mässade prästen med en röst lika djup som oceanen, ”låt Emmond din tjänare födas på nytt ur havet, precis som du själv. Välsigna honom med salt, välsigna honom med sten, välsigna honom med stål.”

Till slut var det gjort. På mage i vågorna flöt Emmond, blek och kall och rofylld. Ingen mer luft bubblade ur munnen och all kraft hade lämnat lemmarna.

Det var först då Fuktiga håret upptäckte att tre ryttare hade dykt upp på den steniga stranden. Aero kände Sparr, en gamling med skarpskuret ansikte och vattniga ögon vars skälvande röst var lag på den här delen av Stora Wyk. Hans son Steffarion var med honom liksom en annan yngling vars mörkröda pälsfodrade mantel hölls på plats på skuldran med en sirlig brosch som pryddes av ätten Goodbrothers stridshorn i svart och guld. *En av Gorolds trillingar*, avgjorde prästen med en snabb blick. Tre långa söner hade Goodbrothers hustru fött sent i livet efter ett dussin döttrar och det sades att ingen kunde skilja den ene från den andre. Fuktiga håret tänkte inte ens försöka. Vare sig det var Greydon, Gormond eller Gran så hade prästen inte tid med honom.

Han röt en order och hans drunknade män fattade den döde pojken i armar och ben och bar upp honom ovanför tidvattenlinjen. Prästen följde efter, naken så när som på en sälskinsslapp som täckte könsorganen. Drypande våt och med gåshud plumsade han tillbaka upp på land, över kall blöt sand och klappersten som rundats av havet. En av hans drunknade män räckte honom en kaftan av grovt kläde grönt, blått och grått, havets och den drunknade gudens färger. Aeron satte på sig den och drog upp håret. Håret var svart och vått och ingen kniv hade någonsin vidrört det sedan havet lämnade tillbaka honom. Det föll runt axlarna likt en trasig, trådig mantel och nådde en bit nedanför midjan. Både i håret och i det långa trassliga skägget hade Aeron sjögräs inflätat.

Hans drunknade män ställde sig i ring runt den döde pojken och bad. Norjen masserade armarna medan Rus satt gränsle över honom och knådade bröstet, men alla flyttade sig åt sidan för Aeron. Han bände upp pojkens kalla läppar med fingrarna och gav Emmond livets kyss, gång på gång på gång till.

havet kom forsande ur munnen. Pojken började hosta och spotta och ögonen flög upp, fyllda av rädsla.

Ännu en som har återlämnats. Det var ett tecken på den drunknade gudens ynnest, sa folk. De flesta präster förlorade någon då och då, till och med Tarle den tre gånger drunknade som för länge sedan ansetts så helig att han blev utvald att kröna en kung. Men aldrig Aeron Greyjoy. Han var Fuktiga håret som hade skådat gudens egna vattensalar och kommit tillbaka för att berätta om det. ”Stå upp”, sa han åt den spottande pojken och daskade till honom i den nakna ryggen. ”Du har drunknat och återlämnats till oss. Det som är dött kan aldrig dö.”

”Utan reser sig.” Pojken hostade våldsamt och fick upp mer vatten. ”Reser sig åter.” Varje ord var smärtsamt, men det var så det skulle vara; en man måste kämpa för att få leva. ”Reser sig åter.” Emmond kom mödosamt på fötter. ”Hårdare. Och starkare.”

”Du tillhör guden nu”, sa Aeron till honom. De andra drunknade männen samlades omkring Emmond och var och en gav honom en dask och en kyss för att välkomna honom i broderskapet. En hjälpte honom på med kaftanen av grovt kläde i grönt, blått och grått. En annan gav honom en påk av drivved. ”Nu tillhör du havet, så havet har beväpnat dig”, sa Aeron. ”Vi ber för att du ska svinga din påk tappert mot alla fiender till vår gud.”

Först då vände prästen sig mot de tre ryttarna som satt i sadlarna och såg på. ”Har ni kommit för att bli dränkta, mina herrar?”

Sparr hostade. ”Jag blev dränkt som pojke”, svarade han, ”och min son blev det på sin namndag.”

Aeron fnös. Han tvivlade inte på att Steffarion Sparr getts till den drunknade guden som nyfödd. Och han visste precis hur det gick till, en snabb nedsänkning i en balja med havsvatten som knappt blötte spädbarnets huvud. Inte undra på att de järnfödda blivit besegrade, de som en gång stått starka varhelst ljudet av vågor hördes. ”Det är inte äkta drunkning”, sa han till ryttarna. ”Den som inte dör på riktigt kan inte återuppstå från de döda. Varför har ni kommit, om inte för att visa prov på er tro?”

”Lord Gorolds son har nyheter till dig.” Sparr pekade på ynglingen i den röda manteln.

Pojken såg ut att vara högst sexton år gammal. ”Och vilken av dem är du?” undrade Aeron.

”Gormond. Gormond Goodbrother, om det behagar er, ers nåd.”

”Det är den drunknade guden vi måste behaga. Har du blivit dränkt, Gormond Goodbrother?”

”På min namndag, Fuktiga håret. Min far har skickat mig för att föra er till honom. Han behöver träffa er.”

”Här står jag. Låt lord Gorold komma och njuta av anblicken.” Aeron tog en vattenlägel från Rus som var fylld med färskt havsvatten. Prästen drog ur korken och drack.

”Jag har order att föra er till borgen”, framhärddade unge Gormond uppifrån hästen.

Han sitter inte av eftersom han inte vill blöta ner stövlarna. ”Jag har guds verk att sköta.” Aeron Greyjoy var profet och fann sig inte i att smålord gav honom order som om han vore en träl.

”Det har kommit en fågel till Gorold”, insköt Sparr.

”En fågel från mästaren på Pyke”, bekräftade Gormond.

Mörka vingar, mörka ord. ”Korparna flyger över salt och sten. Om det är tidender som berör mig, berätta dem nu.”

”Sådana tidender som vi kommer med är bara för dina öron, Fuktiga håret”, sa Sparr. ”Det är inget jag vill berätta inför de andra.”

”*De andra* är mina drunknade män, guds tjänare, precis som jag. Jag har inga hemligheter för dem

och inte heller för gud, vid vars heliga hav jag står.”

Ryttarna växlade en blick. ”Tala om det!” uppmanade Sparr.

Ynglingen i den röda manteln tog mod till sig. ”Kungen är död”, upplyste han. Tre små enkla ord, och ändå darrade havet då han yttrade dem.

Det fanns fyra kungar i Västeros, men Aeron behövde inte fråga vilken som avsågs. Balon Greyjoy regerade Järnöarna, och ingen annan. *Kungen är död. Hur kan det vara möjligt?* Aeron hade träffat brodern för mindre än ett månvarv sedan, då han återvände till Järnöarna efter att ha härjat längs Steniga stranden. Medan prästen varit borta hade Balons grå hår blivit till hälften vitt och ryggen var mer böjd än när långskeppen seglade i väg. Men kungen hade inte verkat sjuk.

Aeron Greyjoy hade byggt sitt liv på två mäktiga pelare. De tre små orden hade slagit omkull den ena. *Nu har jag bara den drunknade guden kvar. Må han göra mig lika stark och outtröttlig som have* ”Hur dog min bror?”

”Hans höghet gick över en bro på Pyke då han föll och störtade mot klipporna nedanför.”

Ätten Greyjoys borg stod på en sönderbruten udde och dess torn var byggda på massiva stenpelare som stack upp ur havet. Pyke bands samman av broar av sten, rep eller trä. ”Rasade stormen då han föll?” frågade Aeron.

”Ja, det gjorde den”, svarade ynglingen.

”Stormguden kastade ner honom”, förkunnade prästen. I många tusen år hade havet och himlen legat i krig. Från havet hade de järnfödda kommit liksom fisken de levde på under den mörka vintern men stormar förde bara med sig sorg och bedrövelse. ”Min bror Balon gjorde oss mäktiga igen och drog på sig stormgudens vrede. Nu förplägas han i den drunknade gudens vattensalar där sjöjungfrur lyder hans minsta vink. Vår lott är att stanna kvar i jämmerdalen för att avsluta hans verk.” Han tryckte ner korken i vattenlägeln. ”Jag ska tala med din far. Hur långt är det härifrån till Hammarhornet?”

”Tolv fjärdingsväg. Ni kan rida bakom mig.”

”En rider fortare än två. Ge mig din häst, så ska den drunknade guden välsigna dig.”

”Ta min häst, Fuktiga håret”, erbjöd Steffarion Sparr.

”Nej. Hans häst är starkare. Din häst, pojk!”

Ynglingen tvekade bråkdelen av en sekund, satt sedan av och räckte över tyglarna. Aeron stack en bar svart fot i stigbygeln och svingade sig upp i sadeln. Han tyckte inte om hästar – de kom från fastlandet och bidrog till att göra män svaga – men nöden krävde att han red. *Mörka vingar, mörka ord.* En storm var under uppsegling, han kunde höra det i vågorna, och stormar förde bara med sig elände. ”Möt mig i Småsten nedanför lord Merlyns tornhus”, sa han till sina drunknade män samtidigt som han vände hästen.

Terrängen var oländig, uppför kullar och genom skogar och trånga pass, längs en smal stig som oftast tycktes försvinna under hästens hovar. Stora Wyk var den största av Järnöarna och så vidsträckt att en del av dess lorder hade landområden som inte gick ner till det heliga havet. Gorold Goodbrother tillhörde deras skara. Hans borg låg bland Hårdstenskullarna, så långt från den drunknade gudens rike att man kunde komma på öarna. Gorolds trälar slet nere i Gorolds gruvor, i det steniga mörkret under jorden. Somliga levde och dog utan att någonsin ha fått se saltvatten. *Inte undra på att de är buttra och konstiga.*

Medan Aeron red gick tankarna till bröderna.

Nio söner hade avlats av Quellon Greyjoy, lord av Järnöarna. Harlon, Quenton och Donel hade fött av lord Quellons första hustru, en kvinna av ätten Stenträd. Balon, Euron, Victarion, Urrigon och Aeron var söner till hans andra hustru, en Sunderly från Saltklippan. Som tredje hustru tog Quellon en flicka från fastlandet som gav honom en sjuklig idiot vid namn Robin, en bror som man helst glömde. Prästen mindes inte Quenton eller Donel, som hade dött i späd ålder. Harlon kom han ihåg, men vagt som suttit grå i ansiktet och stilla i ett fönsterlöst tornrum och talat i viskningar som blev allt svagare för var dag då hudsjukdomen gråfjäll förvandlade tunga och läppar till sten. *En dag ska vi festa på fis tillsammans i den drunknade gudens vattensalar alla fyra och Urri med.*

Nio söner hade avlats av Quellon Greyjoy, men bara fyra hade levt till vuxen ålder. Det var så det var i den här hårda världen där män fiskade i havet och grävde i jorden och dog medan kvinnorna i blod och smärta födde barn som inte levde länge. Aeron hade varit den siste och ringaste av de fyra sjöodjuret, Balon den äldste och djärvaste, en vild och orädd pojke som bara levde för att återställa öns järnföddas forna ära. Vid tio års ålder klättrade han uppför Flintklipporna till den blinde lordens spöktorn. Vid tretton kunde han springa på ett långskepps åror och dansa fingerdansen lika väl som någon man på öarna. Vid femton hade han seglat med Dagmer Käkkluvan till Stegstenarna och tillbringat sommaren med att härja och skövla. Där dräpte han sin förste man och tog sina första två saltfruar. Vid sjutton var Balon kapten på sitt eget skepp. Han var allt som en äldre bror borde vara, även om han aldrig hade visat Aeron något annat än förakt. *Jag var svag och syndfull och förakt var mer än jag förtjänade. Bättre att bli föraktad av Balon den djärve än älskad av Euron Kråkögat. Med åren hade Balon visserligen blivit bitter men också mer beslutsam än någon annan. Han föddes som son till en lord och dog som kung, mördad av en avundsjuk gud, tänkte Aeron, och nu kommer stormen en storm som dessa öar aldrig har upplevt.*

Det var långt efter mörkrets inbrott då prästen fick syn på Hammarhornets bröstvärn vars spetsiga järntinnar sträckte sig mot en blek månskära. Gorolds borg var tung och klumpig och de stora stenarna var brutna ur klippan som tornade upp sig bakom den. Nedanför murarna gapade ingångarna till grottor och urgamla gruvor likt tandlösa svarta munnar. Hammarhornets järnportar var stängda och förbommade för natten. Aeron bankade på dem med en sten tills oljudet väckte en vakt.

Ynglingen som släppte in honom var en exakt kopia av Gormond, vars häst han hade tagit. ”Vilken av dem är du?” undrade Aeron.

”Gran. Min far väntar på er.”

Salen var fuktig och dragig och full av skuggor. En av Gorolds döttrar erbjöd prästen ett dryckeshorn öl. En annan rörde om i en ynkelig brasa som gav ifrån sig mer rök än värme. Gorold Goodbrother själv satt och samtalade lågmält med en spenslig man i grå dräkt av fint ylle som runt halsen bar en ämbetskedja med länkar i många olika metaller, tecknet på att han var en mästare och livmedikus utbildad i Citadellet.

”Var är Gormond?” frågade Gorold när han fick syn på Aeron.

”Han återvänder till fots. Skicka bort kvinnorna, ers nåd, och livmedikusen med.” Han tyckte inte om mästare. Deras korpar var stormgudens redskap och han litade inte på deras läkekonst, inte sedan Urri. *Ingen riktig karl skulle välja ett liv i trældom eller smida en kedja av slaveri att bära runt halsen.*

”Gysella, Gwin, lämna oss”, sa Goodbrother kort. ”Du med, Gran. Mäster Murenmure stannar.”

”Han ska gå”, framhärade Aeron.

”Det här är min sal, Fuktiga håret. Det är inte din sak att bestämma vem som ska gå och vem som får stanna. Mästaren blir kvar.”

Han lever för långt från havet, sa Aeron sig. ”I så fall går jag.” Den torra säven prasslade under hans spruckna svarta fotsulor då han stegade därifrån. Det verkade som om han hade ridit långt för ingenting.

Aeron var nästan framme vid dörren då mästaren harklade sig och sa: ”Euron Kråkögat sitter i sjöstenssätet.”

Fuktiga håret vände sig om. Med ens hade det blivit kallare i salen. *Kråkögat befann sig en halv värld därifrån. Balon skickade bort honom för två år sedan och svor att han skulle få plikta med livet om han återvände.* ”Berätta mer”, sa han hest.

”Han seglade in i Lordshamn dagen efter kungens död och gjorde anspråk på borgen och kronan som Balons äldste bror”, upplyste Gorold Goodbrother. ”Nu skickar han ut korpar och kallar kaptenerna och kungarna från varenda ö till Pyke, för att de ska böja knä och svära honom tro och huldhet som deras kung.”

”Nej.” Aeron skrädde inte orden. ”Endast en gudfruktig man får sitta i sjöstenssätet. Kråkögat dyrkar bara sin egen stolthet.”

”Du var ju på Pyke för inte så länge sedan och träffade kungen. Sa Balon något till dig om tronföljden”, undrade Goodbrother.

De hade talats vid i havstornet medan vinden tjöt utanför fönstren och vågorna bröts mot klipporna nedanför. Balon hade förtvivlat skakat på huvudet då han hörde vad Aeron hade att berätta om hans siste kvarvarande son. ”Vargarna har gjort en vekling av honom, precis som jag befarade”, hade kungen sagt. ”Jag hoppas vid gud att de dödade honom så att han inte kan stå i vägen för Asha.” På den punkten var Balon blind; han såg sig själv i sin vilda, obändiga dotter och trodde att hon kunde efterträda honom. Det hade han fel i och Aeron försökte säga det åt honom. ”Ingen kvinna ska någonsin regera över de järnfödda, inte ens en kvinna som Asha”, envisades han, men Balon kunde vara döv för sådant han inte ville höra.

Innan prästen hann svara öppnade mästaren åter munnen. ”Rätteligen tillhör sjöstenssätet Theon eller Asha om prinsen är död. Det är lagen.”

”Lagen på fastlandet, ja”, fnös Aeron föraktfullt. ”Vad rör det oss? Vi är järnfödda, söner till havets utvalda av den drunknade guden. Ingen kvinna får härska över oss och inte heller någon gudlös man.”

”Och Victarion då?” frågade Gorold Goodbrother. ”Han har järnflottan. Kommer Victarion att göra något anspråk, Fuktiga håret?”

”Euron är den äldste brodern ...”, började mästaren.

Med en blick fick Aeron tyst på honom. Både i små fiskebyar och stora borgar skulle en sådan blick från Fuktiga håret göra unga flickor svimfärdiga och skicka barnen skrikande till sina mödrar, och de räckte mer än väl för att få tyst på trälen med ämbetskedjan. ”Euron är äldre”, sa prästen, ”men Victarion är gudfruktigare.”

”Blir det krig mellan dem?” frågade mästaren.

”Järnfödda får inte spilla järnföddas blod.”

”En from uppfattning, Fuktiga håret”, anmärkte Goodbrother, ”men inte en som delas av din bror.”

Han lät dränka Sawane Botley för att denne sa att sjöstenssätet rätteligen tillhör Theon.”

”Om han blev dränkt spilldes inget blod”, påpekade Aeron.

Mästaren och lorden växlade en blick. ”Jag måste skicka en fågel till Pyke och det snart”, sa Gorold Goodbrother. ”Vad råder du mig att svara, Fuktiga håret. Ska vi svära Euron tro och huldhet eller sätta oss till motvärn?”

Aeron drog i skägget och funderade. *Jag har sett stormen och dess namn är Euron Kråkögat.*

”Skicka bara tystnad tills vidare”, svarade han. ”Jag måste be innan jag kan fatta beslut.”

”Be så mycket ni vill”, sa mästaren, ”men det förändrar inte lagen. Theon är den rättmätige tronföljaren och efter honom Asha.”

”Tyst!” röt Aeron. ”Alltför länge har de järnfödda hört mästare med halskedjor pladdra om lagarna på fastlandet. Det är dags att lyssna på havet igen. Det är dags att lyssna på guds röst.” Hans egen röst ekade i den rökfyllda salen, så mäktig att varken Gorold eller mästaren vågade svara. *Den drunknade guden är med mig*, tänkte Aeron. *Han har visat mig vägen.*

Goodbrother erbjöd honom en bekväm säng i borgen över natten, men prästen tackade nej. Han sov sällan under tak och aldrig så långt från havet. ”Bekvämligheter kommer jag att få i den drunknade gudens vattensalar under vågorna. Vi är födda till att lida på det att våra lidanden må göra oss starka. Det enda jag begär är en utvilad häst som kan ta mig till Småsten.”

Det tillhandahöll Goodbrother mer än gärna. Han skickade även med sin son Greydon för att visa prästen den kortaste vägen mellan kullarna ner till havet. Det var fortfarande en timme kvar till gryningen då de gav sig av, men hästarna var härdiga och säkra på foten och trots mörkret höll de god fart. Aeron slöt ögonen och bad tyst och efter en stund dåsade han till i sadeln.

Det hördes ett lågt ljud, gnisslet från ett rostigt gångjärn. ”Urri”, muttrade han och vaknade, fylld av fruktan. *Det finns inget gångjärn här, ingen dörr, ingen Urri.* En kastad yxa högg av halva Urris hand då han var fjorton år gammal och lekte fingerdansen medan fadern och hans äldre bröder var ute i krig. Lord Quellons tredje hustru var en Piper från borgen Rosa jungfrun på fastlandet, en flicka med stora mjuka bröst och bruna hindögon. I stället för att hela Urris hand på det gamla sättet, med eld och havsvatten, överlät hon hans vård åt livmedikusen som svor på att han kunde sy fast de avhuggna fingrarna. Det gjorde han och sedan använde han dekokter, grötomslag och örter, men handen angreps av kallbrand och Urri fick feber. Då livmedikusen äntligen sågade av armen var det för sent.

Lord Quellon återvände aldrig från sin sista färd, och i sin godhet gav den drunknade guden honom döden till havs. Det var lord Balon som kom tillbaka med sina bröder Euron och Victarion. Då Balon fick höra vad som hade hänt Urri högg han av tre av livmedikusens fingrar med en köttyxa och befallde faderns hustru av ätten Piper att sy fast dem igen. Grötomslag och dekokter fungerade på samma sätt för livmedikusen som de hade gjort för Urrigon. Han dog i feberyrsel och följdes strax därefter av lord Quellons tredje hustru då jordemodern drog fram en dödfödd flicka ur hennes sköte. Aeron hade varit glad. Det var hans yxa som huggit av Urri handen medan de dansade fingerdansen tillsammans, som vänner och bröder plägar göra.

Aeron skämdes fortfarande då han mindes åren efter Urris död. Vid sexton års ålder kallade han sig själv man, men i ärlighetens namn hade han varit en vinlägel med ben. Han sjöng, han dansade (fast inte fingerdansen, aldrig mer), han skämtade och pratade smörja och skojade. Han spelade säckpipa, han jonglerade, han red på hästar och kunde dricka mer än alla i ätterna Wynch, Botley och Harlaw

tillsammans. Den drunknade guden ger alla människor en gåva, också honom; ingen kunde pissa längre än Aeron Greyjoy, vilket han bevisade vid vartenda gästabud. En gång satte han sitt nya långskepp mot en gethjord på att han kunde släcka en brasa med bara mandomen. Aeron levde på getkött i ett helt år och döpte långskeppet till *Gyllene stormen*, fast Balon hotade med att hänga upp honom i masten då han fick höra vilken sorts murbräcka brodern tänkte sätta upp i fören.

Ändå slutade det med att *Gyllene stormen* sjönk utanför Fagerö under Balons första revolt, kluven på mitten av en väldig krigsgalär vid namn *Furien* när Stannis Baratheon fångade Victarion i fällan och krossade järnflottan. Men guden var inte färdig med Aeron utan spolade upp honom på land. Några fiskare tog honom till fånga och lät honom marschera ner till Lannishamn i kedjor, och resten av kriget tillbringade han djupt nere under Casterlyklippan, där han bevisade att sjöodjur kan pissa längre än både lejon och vildsvin.

Den mannen är död. Aeron hade drunknat och fötts på nytt ur havet, guds egen profet. Ingen dödlig kunde skrämma honom, lika lite som mörkret ... lika lite som minnena, själens ben. *Ljudet av en dörr som öppnades, gnisslet från ett rostigt gångjärn. Euron har kommit tillbaka.* Det spelade ingen roll. Han var prästen Fuktiga håret, gudens utvalde.

”Blir det krig?” frågade Greydon Goodbrother då solen steg upp över kullarna. ”Ett krig där brodern slåss mot broder?”

”Om den drunknade guden vill, så. Ingen gudlös man må sitta i sjöstenssätet.” *Kråkögat kommer att slåss, den saken är klar.* Ingen kvinna kunde besegra honom, inte ens Asha; kvinnor var skapta för att utkämpa sina strider i barnsäng. Och om Theon levde var han precis lika hopplös, en pojke som antingen tjurade eller log för mycket. På Vinterhed hade han skött sig någorlunda, men Kråkögat var ingen invaliderad liten pojke. Däcken på Eurons skepp var rödmålade för att dölja blodet som spilldes på dem. *Victarion. Victarion måste bli kung annars förgör stormen oss alla.*

När solen hade gått upp lämnade Greydon honom för att berätta nyheten om Balons död för sina släktingar i tornborgarna Stupet, Kråkpålen och Liksjön. Aeron fortsatte ensam, uppför kullar och ner i dalar längs en stenig stig som blev bredare och mer trafikerad då han närmade sig kusten. I byarna och på smålordernas borggårdar stannade han för att predika. ”Vi är födda ur havet och till havet ska vi alla återvända”, sa han till folket. Rösten var djup som oceanen och dånade likt vågorna. ”I sin vrede slet stormguden ut Balon från hans borg och kastade ner honom mot klipporna och nu blir han förplägad under vågorna i den drunknade gudens vattensalar.” Han höjde händerna. *Balon är död! Kungen är död! Men en kung ska komma igen. För det som är dött kan aldrig dö utan reser sig åter, hårdare och starkare! En kung ska resa sig!*”

En del av dem som hörde hans predikningar lade ner hackor och spadar för att följa honom, så när han var inom hörhåll för vågornas brus vandrade en rad frälsta män som ville bli dränkta efter hästen.

I Småsten fanns en fiskarbefolkning på några tusen själar som bodde i ruckel runt omkring ett kvadratisk tornhus med ett torn i varje hörn. Där väntade fyrtio av Aeron's drunknade män som hade slagit läger på sandstranden i sälskinntält och skydd av drivved. Deras händer var sträva av saltvatten, hade märken efter nät och metrevar och valkar efter åror, hackor och yxor, men nu fattade dessa händer drivvedspåkar hårda som järn, för guden hade beväpnat dem från sin arsenal under haven.

De hade byggt ett skydd åt prästen alldeles ovanför tidvattenlinjen. Med glädje kröp han in i det efter att ha dränkt sina nyaste lärjungar. *Gode gud, bad han, tala till mig i vågornas dån och tala om*

vad jag ska göra. Kaptenerna och kungarna väntar på ditt ord. Vem ska bli vår kung i Balons ställe? Sjung för mig på havsvidundrets språk så att jag får veta hans namn. Tala om det för mig, o herre under vågorna som har styrkan att bekämpa stormen på Pyke.

Trots att ritten till Hammarhornet gjort Aeron trött kände han sig orolig i sitt drivvedsskydd med tak av svart tång. Molnen rullade in och skymde månen och stjärnorna, och mörkret låg lika tjockt över havet som över hans själ. *Balon ville ha sin dotter Asha som regent, men en kvinna kan inte styra de järnfödda. Det måste bli Victarion. Nio söner hade Quellon Greyjoy avlat och Victarion var den starkaste av dem, en tjur till karl, orädd och plikttrogen. Men en yngre bror måste lyda en äldre. Och det är en fara för oss. Victarion var inte den som bröt mot gamla traditioner. Fast han älskar inte Euron. Inte sedan kvinnan dog.*

Genom de drunknade människors snarkningar och vindens vinande kunde han höra vågorna vräka sig mot klipporna. Det var gudens hamrande som kallade honom till strid. Aeron kröp ur det lilla skyddet och ut i den kalla natten. Naken reste han sig, lång, mager och blek, och naken vadade han ut i det svarta salta havet. Vattnet var iskallt, ändå ryggade han inte undan för gudens smekning. En våg slog emot bröstet och vräkte nästan omkull honom. Nästa slog över huvudet. Han kunde känna smaken av salt på läpparna, kände gudens närvaro runt omkring sig, och i öronen ringde ljudet av hans gudomliga sång. *Nio söner avlade Quellon Greyjoy och jag var den ringaste av dem, lika svag och rädd som en flicka. Men inte nu längre. Den mannen är dränkt och gud har gjort mig stark. Det kalla, salta havet omslöt honom, omfamnade honom, nådde genom hans svaga människokött och ända in till benen. Benen, tänkte han. Själens ben, Balons ben och Urris. Sanningen finns i våra ben, för kött ruttnar men ben består. Och på Naggas kulle ska benen i den grå kungens sal ...*

Blek och huttrande tog sig Fuktiga håret mödosamt tillbaka till stranden, klokare nu än när han klev i vattnet. För han hade funnit svaret i sina ben och vägen låg utstakad framför honom. Natten var så kall att det tycktes ånga om kroppen då han stegade tillbaka till skyddet, men en eld brann i hans hjärta och för en gångs skull somnade han omedelbart och sov utan att drömma om gnisslande gångjärn.

Aeron vaknade till en strålande klar och blåsig dag. Han bröt fastan med en buljong gjord på musslor och alger som lagats över en drivvedsbrasa. Han hade precis ätit upp då Merlyn kom ner från sitt tornhus eskorterad av några vakter. ”Kungen är död”, talade Fuktiga håret om för honom.

”Ja, jag vet. Det kom en fågel. Och nu har det kommit ännu en.” Merlyn var fet och flintskallig och klädde sig i päls och sammet på fastlandsmaner. ”En korp kallar mig till Pyke, en annan till Tio torn. Ni sjöodjur har för många armar och ni sliter en karl i stycken. Vad säger du, präst? Vart ska jag skicka mina långskepp?”

Aeron rynkade pannan. ”Tio torn, säger du? Vilket sjöodjur kallar dig dit?” Tio torn var lord Harlaws säte.

”Prinsessan Asha. Hon är på väg hemåt. Läsaren skickar ut korpar och kallar alla hennes vänner till Harlaw. Han säger att Balon ville att hon skulle sitta i sjöstenssätet.”

”Den drunknade guden ska avgöra vem som ska sitta i sjöstenssätet”, sa prästen. ”Böj knä, så att jag får välsigna dig.” Lord Merlyn sjönk ner på knä och Aeron drog korken ur vattenlågeln och hällde en stråle havsvatten över den skalliga hjässan. ”Herren gud som drunknade för oss, låt din tjänare Meldred födas på nytt ur havet. Välsigna honom med salt, välsigna honom med sten, välsigna honom

med stål.” Vattnet rann nedför Merlyns feta kinder och blötte ner skägget och rävskinnsmanteln. ”De som är dött kan aldrig dö utan reser sig åter, hårdare och starkare”, avslutade Aeron. Men när Merlyn ställde sig upp tillade han: ”Stanna och lyssna, så att du kan sprida guds ord.”

En meter från vattenbrynet bröts vågorna mot en rundad granitbumling. Det var där Fuktiga håret stod för att alla hans lärjungar skulle kunna se honom och höra vad han hade att säga.

”Vi föddes ur havet och till havet återvänder vi”, började han så som han hade gjort hundratals gånger förr. ”I sin vrede slet stormguden ut Balon från hans borg och kastade ner honom mot klipporna och nu blir han förplägad i den drunknade gudens vattensalar.” Han höjde händerna. ”*Järnkungen är död!* Men en kung ska komma igen! För det som är dött kan aldrig dö utan reser sig åter, hårdare och starkare!”

”*En kung ska resa sig!*” ropade de drunknade männen.

”Han ska, han måste. Men vem?” Fuktiga håret lyssnade en stund, men bara vågorna svarade. ”*Vem ska bli vår kung?*”

De drunknade männen började slå drivvedspåkarna mot varandra. ”*Fuktiga håret!*” ropade de. ”*Kung Fuktiga håret! Kung Aeron! Ge oss Fuktiga håret!*”

Aeron skakade på huvudet. ”Om en far har två söner och ger den ene en yxa och den andre ett nät, vem är då ämnad att bli krigare?”

”Yxan är för krigaren”, ropade Rus tillbaka, ”och nätet är för den som fiskar i haven.”

”Ja”, sa Aeron. ”Guden förde mig djupt under vågorna och dränkte den värdelösa människa jag var. När han spolade upp mig igen gav han mig ögon att se med, öron att höra med och en röst för att sprida hans ord, så att jag kunde bli hans profet och lära ut hans sanning till dem som har glömt bort den. Jag är inte ämnad att sitta i sjöstenssätet ... lika lite som Euron Kråkögat. För jag har hört guden säga: *Ingen gudlös man må sitta i sjöstenssätet!*”

Merlyn lade armarna i kors över bröstet. ”Blir det Asha? Eller Victarion? Tala om det för oss, präst!”

”Den drunknade guden ska tala om det, men inte här.” Aeron pekade på Merlyns feta, vita ansikte. ”Rådfråga inte mig och inte heller människornas lagar, utan havet. Hissa segel, stick årorna i vattnet och sätt kurs på Gamla Wyk, både du och alla kaptener och kungar. Bege dig varken till Pyke för att böja knä inför de gudlösa eller till Harlaw för att smida ränker tillsammans med intrigerande kvinnor. Vänd fören mot Gamla Wyk där den grå kungens sal stod. I den drunknade gudens namn uppmanar jag dig. *Jag uppmanar er alla.* Lämna era salar och ruckel, era borgar och torn och återvänd till Naggas kulle för att hålla kungating.”

Merlyn stirrade på honom. ”Kungating? Det har inte hållits ett kungating på ...”

”... *alltför länge!*” utropade Aeron med ångestfylld stämma. ”Men i tidernas begynnelse valde de järnfödda sina egna kungar, upphöjde de främsta ibland sig. Det är dags att återgå till de gamla sedvänjorna, för bara de ska göra oss mäktiga igen. Det var ett kungating som valde Urras järnfot till kung och satte en krona av drivved på hans hjässa. Plattnäste Syllas, Harrag Hoare, det gamla sjöodjuret, kungatinget upphöjde allihop. Och *detta* kungating ska välja en man som kan avsluta det verk som kung Balon har påbörjat och vinna tillbaka vår frihet. Bege er *inte* till Pyke eller till Tio torn på Harlaw utan till Gamla Wyk, säger jag er än en gång. Uppsök Naggas kulle och benen i den grå kungens sal, för när månen har drunknat och kommit igen ska vi på den heliga platsen välja en värdig

kung, en *gudfruktig* kung.” Aeron sträckte upp sina beniga händer igen. ”*Lyssna! Lyssna på vågorna! Lyssna på gud! Han talar till oss och han säger: Kungatinget ska välja vår nye kung!*”

Vid de orden bröt ett jubel ut och de drunknade männen slog påkarna mot varandra. ”*Ett kungating!*” skrek de. ”*Ett kungating, ett kungating. Kungatinget ska välja vår nye kung.*” Och de förde så mycket oväsen att Kråkögat säkert kunde höra ropen och skriken på Pyke, liksom den onde stormguden i sin dystra sal. Och Aeron visste att han hade gjort rätt.

- [Blood of the Celts: The New Ancestral Story here](#)
- [download *Consanguinity in Context*](#)
- [click Reasons to Live pdf, azw \(kindle\)](#)
- [The Lucifer Code \(Thomas Lourds, Book 2\) pdf, azw \(kindle\), epub, doc, mobi](#)
- **[Exit Wounds online](#)**

- <http://anvilpr.com/library/Chronicler-of-the-Winds.pdf>
- <http://ramazotti.ru/library/Consanguinity-in-Context.pdf>
- <http://jaythebody.com/freebooks/Elements-of-Quantum-Computing--History--Theories-and-Engineering-Applications.pdf>
- <http://schrolf.de/books/The-Lucifer-Code--Thomas-Lourds--Book-2-.pdf>
- <http://flog.co.id/library/Exit-Wounds.pdf>